

Ὁ Φασούλης συνομιλεῖ μὲ τὴν κυρίαν Φασούλην.

Ἦ Φ. — Ἐταί θά τδ-περάσωμε αὐτό τὸ Καρναβάλι ;
καμμὴ ἰδέα γιὰ χορὸ δὲν σοῦλαε 'στὸ κεφάλι ;
ποῦ εἶναι τώρα ἡ χαρὰ αἰ καίροιο ἔκεινοι,
ποῦ τὸ μικρὸ σαλόνι μας τὸν κόσμον συνεκίνει,
κι' εἰς τοῦτο ἐξοχόγητες ἐπροσκαλοῦντο τόσαι
κι' ὄλοι ὁ κόσμος ἔτρεχε, παταεῖ με καὶ πατῶ σε ;
ποῦ μπάλντ' ἀνὰρ καὶ καλικὸ καὶ κουστομέτ πεαντοῖ ;
ποῦ 'σώβρακα μετρώσῳτὰ καὶ ἀριστοκρατί ;
ποῦ τὰ κρυφὰ τοιμπήματα καὶ τὰ γλυκοκοντάγματα ;
ποῦ αἱ θάλαια, Φασούλη, καὶ τὰ τοιαῦτα πράγματα ;
Γιὰτί σε βλέπω σήμερα νοθρὸν καὶ κεκυφῶτα,
οὐδὲ κενάνα προσκαλεῖς ; 'στὸ σπῆτι σου σὰν πῶτα,
οὐδὲ πηγαινέας ποινενὰ μὲ πόζα καὶ γαζλάδα
νὰ δείξης ὑπερόρανος τὴν δαινεὴν βελλάδα ;
Πῶς ἄνευ λόγου, Φασούλη, καὶ ἀρομῶν κι' αἰτίας
ἀπεμακρύνῃς ἔξωφα τὴν ἀριστοκρατίαν,
καὶ μπουρῶκα κατηντήσας καὶ πεινένας χαμῆλις
κι' ἐφέτος οὐτε σκέπτεσαι 'στὸν κόσμον νὰ μὲ βγάλης ;
Θυμάσαι ποῦ μοῦ ἔλεγες πῶς ἔχεις μέγαν πόθον
μὲ τέλλα γνήσια παιδιὰ νὰ κάμω κι' ἕνα νόθον ;
Τί ἐπαθεῖς, βρε Φασούλη, καὶ ἡ καρδιά σου γέραςε,
καὶ 'στὰ καλὰ καθοῦμένα ὁ πόθος σου ἐπίρασε ;
Γιὰτί μὲ κλείνεις ἔδωκα καὶ δὲν μὲ βγαίεις ἔξω ;
γιὰτί δὲν θέλεις 'στούς χορούς τῶν ντισεπῶν νὰ ρέξω ;
'Ἐνόσω ἦσαν 'στὴν Ἀρχὴν τὰ ὑψηλὰ κῶδικα
σὸ ἀνοιγεις τὸ σπῆτι σου καὶ μουκίνας ἀπ' ἄλα,
μὰ τώρα ποῦ τοῦ Θεοδώρ μακραινέι τὸ κεφῶδι
μὸ ἐκλείσας παρῆθρα καὶ πόρτας, κουραζοῦνδιν,
κι' οὔτε μονάχος 'στούς χορούς, οὐδὲ μὰς μὲ πῆρ,
κι' ἔχεις καὶ μουτρα, γάιδωλε, νὰ λές πῶς μ' ἄγαπᾷς.
Πῶς ἔγινες ἀναίσθητος καὶ σιγηλὸς ὁ πάρος ;
μῆπως καλὰ ὁ Θεοδώρ, δὲν κυβερνᾷ τὸ σκαρῶς ;
Δόξα νὰ ἔχη ὁ Θεὸς καὶ δάεινον εὐρήκας,
κι' ἄλα πηγαίνουμ' ἐμὲ χαρὰ κι' ὁ Ἰραδὴς ἐβγάιες,
κι' ὁ Κρίσπος ἔξουκουπιστήκαε καὶ ἔλαθε ὁ Ρουδίνης,
καὶ σὺ μονάχα δρῶ χορούς 'στὸ σπῆτι σου δὲν δίνεις.
Πρέπει ποῦ λές τὸ σπῆτι μας κι' ἐπὶ τοῦ Δεληγιάννη
σπουδαίον τι κι' ἐπίσημον κι' ἀλλόκοτον νὰ κἀνη,
γιὰ νὰ μὲ λέγη, σ' ἔχουε, τὸ ἕνα κι' ἄλλο στόμα
πῶς εἰσέθε κι' ἡμεῖς οἱ δὲ μὲ τῆς Ἑλπῆς τὸ κόμμα.
'Ὁ Φ. — Παρακαλῶ, κυρία μου, νὰ μὴ μὲ γυλοσκάνεις,
κι' ἂν Κ α λ ο γ ἔ ρ ο υ ς ἔβγαλε 'στὸν σῆρα' ὁ Δεληγιάννης,
ἔγω νὰ βγάλω εἰμπορῶ. Ἦ γ ο ὁ μ ε ν ο βαρβάτο,
καὶ τὴν γολήν μου μὲ ζήτησ' νὰ φέρῃ ἄνω κάτω.
'Ὀχι, μὰ φάμ', δὲν ἔγασα τὴν δρεφὴν τὴν πῶτην
καὶ ὄλ' οἱ κύκλοι μ' ἐκτιμῶν ὡς ἄνθρωπον ἱππότην,
οὐτ' ἔγινε μπουρῶσάκι, οὐδ' ἡ καρδιά μου γέραςε,
κι' ὁ περὶ μούλου πόθος μου ἀκμήν δὲν ἐπίρασε,
κι' εἰς ἄλα πρόσοδον πολλὴν ὁ σ' ἔχουε ; σου βλέπει
κι' ὁ Θεοδώρῆς κυβερνᾷ τὸ κράτος ὅπως πρέπει,
ἐφέτος ὅμως ἀπέτομα τί ἀξέβολο νὰ κἀνη,
ὅπου ν' ἀρῆσθ' ἐποχῆν καὶ μὲ τὸ παραπάνω.
'Ὀ : τώρα ἔδωσα χορούς σπουδαίους καὶ μεγάλους
καὶ καλικὸ καὶ κουστομέτ καὶ ντισεπῶν καὶ ἔλλους,
ἂν δὲ κι' ἐφέτος, μὸν μπαιμῶτ, σκεφῶ νὰ δώσω μπάλο,
θὰ 'πὲρ ὁ κόσμος ; Σαπριετί ! δὲν ἦρε τίποτ' ἄλλο ;
κάθε χρονίᾳ ὁ μασκαράς τὰ ἰδιὰ θὰ μὰς κἀνη ;

αὐτὰ θὰ λέγουν οἱ πολλοὶ καὶ θὰ ζήτησθ' ἑαυτοὺς.
Γιὰ τοῦτο σκεπτόμαι λοιπὸν νὰ κάμω κατὶ νιόν,
ποῦ νὰ 'μῆλ' περὶ αὐτοῦ ὁ Δῆμος Ἀθηναίων,
καὶ ἄλλος τόρπ' ἂν ἀνοχθῆ τριγύρω μας ὀρίζων
καὶ νὰ φανῆ τὸ πνεῦμα μου ἀκαρῶς καὶ ἀφιζόν.
'Ἦ Φ. — Τώρα, μαρὶ, ποῦ ὀσῆκωσ' ἴλιγο ἕφατ' ἡ μῆλ'
κι' ἐπῆρας μάγειρα καὶ σὺ 'στὸ πλοῖσος σου σπῆτι,
γεμῶν λαμπρῶν δὲν δίδομεν κι' ἡμεῖς 'στούς ἀνωτάτους,
κι' εἰς ὄλον τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον τοῦ κράτους ;
'Ὁ Φ. — Μπράβο, σπῆτι καριὰ μου, χαριτωμένη γλώσσα,
καὶ ἡ γυναίκες ἀκόμα τὰ ἔχουν τετρακόσα.
Λαμπρὰ ἰδέα πράγματι νὰ δώσωμεν τραπέζι,
νὰ πάρομα καὶ μουσικὴ 'στὸ γεῦμα νὰ μὰς πᾶζῃ.
Τοιαῖτ' σκέψας ὀφθαλμὸν δὲν ἔλαθε 'στὸ ἔξω μου
καὶ μ' ἄλλα ; σκέψας ἔγασα ὡς σπῆρα τὸν καιρὸ μου.
Σὺ τὸ φωνῆ, γυναικί μου, δὲν μοῦ τὸ τρῶς χαρᾶμ.
ἀλλὰ εἰπ' 'στὸν μάγειρα σπληνάντερο νὰ κάμῃ,
ἀπὸ αὐτὸ ποῦ φάγαμε κι' ἔματε ; μὲ τὰ μουρὰ μας
κι' ἔβγαλαν τὰ σκατόρα μὰς καὶ τὰ σπληνάντερά μας.
Μὰ κι' ἄλλα πῶς εὐκολία φάγῃ νὰ ἐτοιμαθῇ,
ποῦ τὸ Κ ο ρ ὁ β ν ἰ μαιετὶ σπουδαίον νὰ τὸ πᾶσῃ,
καὶ τῶν Συμβούλων τῶν κλεινῶν νὰ ἔβγῃ τὸ πλεμῶνι
καὶ τοῦτο τὸ Τραπεζικὸ καὶ μείνῃ ἀλυσμένοντο.
'Ἦ Φ. — Τὰς ἐντολὰς σου, σὺς, σὺς, ποσὸς δὲν θ' ἀμαλίσω.
'Ὁ Φ. — Τρεῖς εἶπες σου, γυναικί μου . . . ἔλαθε νὰ σε φίλομα.
Σὺ μόνη μὲ ἀνέδειξες μέγαλον ἀληθῆς,
ἔγω δ' εἰς πᾶσαν γνώμην σου θὰ ἐπιμῶ εὐπειθῶς,
καὶ ἂν πάλιν ἀποπροσώσωσας φανῶ ἔμπροσθεν τοῦ κόσμου
βελτίως θὰ τὴν χρῆσασθ' 'στὸν νομὸν τῆς γυναικίς μου.
'Ἦ Φ. — Ἀλλὰ καιρὸς, μὸν σπῆ μαρὶ, τὸ στόμα σου νὰ κλείσῃ
κι' ἔγω πηγαίνω γρήγορα νὰ στείλω τὰς προκλητῆσας.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μὲ ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

'Ἐκεῖνο τὸ κατῆγμα Βασιλῆ τοῦ Κασδόνα,
ὅπου 'στὸ σπῆτι βρισκίταε τὸ Λάμπρου ἀποκόμα,
εἰς τοῦ Σκαδίου τὴν ἰδὴν τὰ μάτια μας θαμῶναι
καὶ μὲ στολίδια χίλια διὰ φεγγόβολα γεμάτα.
Θωρακὶ ἰδίωται ἀληθῆς ! . . . τί μαχαλὶ ποῦ εἶναι ! . . .
μικρὸ Παρῖος φαίνονται μὲ τοῦτο αἱ Ἀθῆναι,
κι' ἂν γελοσθῆς καμμὴ φορὰ ἀπ' ἔξω καὶ περᾶς
ἀμέσως μέθα θὰ βρεθῆς καὶ κῆτι θ' ἀγοράσῃς,
κι' ἂν εἰσὶ ἀρῆλακος καὶ πρῶτος καταστάθρας
τότε θὰ φέρῃς νομαχί καὶ πᾶγμα δὲν θὰ πᾶσῃ.
Λοιπὸν μὴ χάνετε καιρὸν, γιὰτ' εἶναι κριμὰ κι' ἄδικο
ἀπ' ἔξω νὰ κυττάτε αὐτὸ τὸ Καπελλάδιον.

'Ἐκεῖνος ὁ Χριστόδουλος, ὁ Παναγιῆς, τοῦτέστι,
ποῦ μὰς πληροῖαι πάντοτε ἀμέσως καὶ προδύμως,
ἐφημερίδα ἔδωλε τρανὴν 'αὐτὸ Βουκουρετί,
κι' ὡς φίλος ἀντακουρητῆς μὰς γράφει ἐπιστάμους
πῶς ἔγινε καλαμαράς κι' ὁ τίτος, ποῦ ἀλλάξει,
ὁ δὲ Λεράκης ὁ γνωστός, ποῦ εἶναι 'στὸ Παλάζι,
τὸ Βεδιουκπιλοῦν ποῦ ἀνιλάβε μὲ ζῆλον,
κι' εἰς τοῦτον θ' ἀποστελλέταε τὸ ἕνα κι' ἄλλο φίλλον.

Ὁ Ρωμέος γνωστὸν οὗς κἀνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μὲ ἀνίθη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνομιλεῖ
μὲ ἐνοδοχὸν Ἐδῶν, — ὅδ' ὅτ' ὀλον λῆρετ' ἰδοῦ ἔδῳ,

μὲ ἰμπερὸν, μὲ μὲν ἄρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομῇ,
καὶ μὲ χῆρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.